

"মৰমৰসন্তানসকল –গোটেইসৃষ্টিততোমালোকৰদৰেপদ্মাপদমভাগ্যশালীবিদ্যাৰ্থীকোনোনাই, তোমালোককস্বয়ংজ্ঞানসাগৰপিতাইশিক্ষকহৈপঢ়ায়"

প্ৰশ্ন: কোনটোনিচাসদায়খাকিলেমোহৰৰচিচিঙিয়াব?

উত্তৰ: সেৱা কৰাৰ ৰুচি যদি থাকে তেতিয়া মোহৰ ৰচি চিঙি যাব। সদায় বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি ৰাখিবা যে এই দুচকুৰে যি দেখা সেই সকলোবিলাক বিনাশী। ইয়াক দেখিও চাব নালাগে। পিতাৰ শ্ৰীমত হ'ল- বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা....।

ওঁমশান্তি। শিৱ ভগবনুবাচ মিঠা শালিগ্ৰাম বা আত্মিক সন্তান সকলৰ প্ৰতি। এইয়াটো সন্তানে বুজি পায় যে আমি সত্যযুগী, আদি সনাতন পবিত্ৰ দেৱী-দেৱতাৰ আছিলো, সেয়ে এইয়া মনত ৰখা উচিত। তোমালোকে জানা যে আমি আদি সনাতন কোন আছিলো? আকৌ পূৰ্ণ জন্ম লৈ লৈ এনেকুৱা হৈ গলো। এই কথা ভগৱানে আহি বুজায়। ভগৱান কোনো দেহধাৰী মনুষ্য নহয়। আন সকলৰ সকলোৰে নিজৰ নিজৰ দেহ আছে, শিৱ বাবাক কোৱা হয় বিদেহী। তেওঁৰ নিজৰ দেহ নাই। বাকী সকলোৰে নিজৰ নিজৰ দেহ আছে, সেয়ে নিজকে এনে বিদেহী বুলি ভবাটো কিমান যে মধুৰ লাগে। আমি কি আছিলো আৰু এতিয়া কি হৈ আছে। এই ড্ৰামা কেনেকৈ সজাই থোৱা আছে-এইয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। এই দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মই পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম আছিল। এতিয়া আশ্ৰম নাই। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি সনাতন দেৱী দেৱতাৰ ধৰ্ম স্থাপনা কৰি আছে। হিন্দু বুলি নামটো এতিয়াহে ৰখা হৈছে। আদি সনাতন হিন্দু ধৰ্মতো নাই। বাবাই বহুত বাৰ কৈছে-আদি সনাতন ধৰ্মৰ লোকক বুজোৱা। কোৱা, ইয়াত লিখা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা পবিত্ৰ ধৰ্মৰ হোৱা বা হিন্দু ধৰ্মৰহে হোৱা। তেন্তে তেওঁলোক ৪৪ জন্মৰ কথা জ্ঞাত হওঁক। এই (নলেজ) জ্ঞান বহুত সহজ। মাত্ৰ লাখ বছৰ বুলি কোৱাৰ বাবে মানুহে দোমোজাত পৰিছে। এইয়াও ড্ৰামাত নিহিত আছে। সত্যোপধানৰ পৰা তমোপধান হ'বলৈও ড্ৰামাতে পাৰ্ট আছে। দেৱতা ধৰ্মৰ লোকেহে ৪৪ জন্ম লৈ কিমান লেতেৰা হৈ পৰিল। আগতে ভাৰত কিমান উষ্ণ আছিল। ভাৰতৰেই মহিমা কৰিব লাগে। এতিয়া আকৌ তমোপধানৰ পৰা সত্যোপধান, পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় হ'বগৈ। পিছত তোমালোকৰ কথা বুজিব নিশ্চয়। কোৱা, ঘোৰ নিদ্ৰাৰ পৰা উঠা। পিতাৰ আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলে গোটেই দিন সুখী হৈ থাকিব লাগে। গোটেই সৃষ্টিত, গোটেই ভাৰততে তোমালোকৰ দৰে পদ্মাপদম ভাগ্যশালী বিদ্যাৰ্থী কোনো নাই। বুজিছানে আমি যি আছিলো আকৌ সেয়াই হমগৈ। নিৰ্বাচিত হৈ তেওঁলোকেই পুনৰ ওলাব। এই কথাত তোমালোকে মুৰ্চিত হ'ব নালাগে। প্ৰদৰ্শনীত অলপ হলেও শুনিলে তেতিয়াও তেওঁ প্ৰজা হৈ যায় কিয়নো অবিনাশী জ্ঞান ধনৰতো বিনাশ নহয়। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ সংস্থা জোৰ বাঢ়ি যাব, পিছত বহুত লোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। লাহে লাহে ধৰ্মৰ স্থাপনা হয়। যেতিয়া কোনো ডাঙৰ মানুহ বাহিৰৰ পৰা আহে তেওঁৰ মুখ দৰ্শন কৰিবলৈ কিমান সংখ্যক মানুহ যায়। ইয়াত তেনে কথা নাই। তোমালোকে জানা যে এই সৃষ্টিত যিমান বস্তু আছে সেই সকলোবোৰ বিনাশী। সেইবোৰক চোৱা কোনো প্ৰয়োজন নাই। বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা....এই লেতেৰাবোৰ ভস্ম হ'ব। মনুষ্য আদি যি দেখা পোৱা যায়, বুজি পায় এইয়াটো সকলোবোৰ কলিয়ুগী হয়। তোমালোক হলা সংগম যুগী ব্ৰাহ্মণ। সংগম যুগটোক কোনোৱে নাজানে। ইমানেই মাত্ৰ মনত ৰখা যে এইয়া সংগম যোগ হয়, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। পবিত্ৰও নিশ্চয় হব লাগিব। এতিয়া পিতাই কয়, এই কাম বিকাৰে আদি, মধ্য, অন্তত দুখ দিয়ে। ইয়াক জিকা। বিষৰ কাৰণে চোৱা কিমান আমনি কৰে। পিতাই কয়, কাম মহাশত্ৰু। ইয়াক জিকিব লাগিব। এতিয়া এই সময়ত কিমান মনুষ্য সৃষ্টিত আছে। তোমালোকে এজন এজনকৈ কিমানক বুজাবা। এজনক বুজালে আনজনে কয় যাদু বুলি, সেয়ে পঢ়া এৰি দিয়ে, পিতাই সেয়ে কয় আদি সনাতন ধৰ্মৰ সকলক বুজোৱা। আদি সনাতন ধৰ্মৰ সকলেই হ'ল দেৱতা ধৰ্মৰ। তোমালোকে বুজোৱা এই লক্ষ্মী নাৰায়ণে এই পদ কেনেকৈ পালে? মনুষ্যৰ পৰা কেনেকৈ দেৱতা হ'লগৈ? নিশ্চয় অন্তিম জন্ম হব। ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰি আকৌ এইয়া হ'লগৈ। যাৰ সেৱাৰ ৰুচি আছে তেওঁ ইয়াতেই লাগি থাকিব। আৰু বাকী সকলো ফালৰ পৰা মোহ চিঙি যায়। আমি এই চকুৰে যি দেখ সেইবোৰ পাহৰিব লাগে। যেনেকৈ দেখাই নাই। বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা....। মনুষ্যইতো বান্দৰৰ চিত্ৰ বনাই দিয়ে। একো বুজি নাপায়। কন্যাসকলে কিমান যত্ন কৰে। বাবাই তেওঁলোকক সহযোগ দিয়ে, যিয়ে বুজাই যোগ্য কৰি তোলে। পুৰস্কাৰো তেওঁলোকেই পায়। যিয়ে কাম কৰি দেখুৱাই। তোমালোকে জানা যে বাবাই আমাক কিমান যে পুৰস্কাৰ দিব। প্ৰথম নম্বৰত আছে সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ। দ্বিতীয়ত নম্বৰত আছে চন্দ্ৰবংশীৰ পুৰস্কাৰ। ক্ৰমাং অনুযায়ীহে হয়। ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰও কিমান বহি বনায়। এতিয়া পিতাই বুজাই এই শাস্ত্ৰ পঢ়া, যজ্ঞ, তপ কৰিলে মোৰ

পৰা একো নাপায়। দিন-প্ৰতিদিনে কিমান পাপ আত্মা হৈ গৈ থাকে।

পুণ্য আত্মা কোনো হব নোৱাৰে। পিতাই আহি পুণ্য আত্মা কৰি তুলে। এটা হৈছে হৃদৰ দান-পুণ্য, আনটো হৈছে বেহৃদৰ। ভক্তি মার্গত পৰোক্ষভাৱে ঈশ্বৰৰ কাৰণে দান-পুণ্য কৰে কিন্তু ঈশ্বৰ কাক কোৱা হয় এইটো নাজানেই। এতিয়া তোমালোকে জানা। তোমালোকে কোৱা যে শিৱবাবাই আমাক কিহৰ পৰা কি বনায়! ভগৱানতো এজনেই। তেওঁকে পিছত সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিলে। তেন্তে তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে তোমালোকে কি কৰিলা। তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহেও, অলপ শূনি বাহিৰলৈ গুচি যায়, শেষ। ইয়াৰ থকাবোৰ ইয়াতেই থাকি যায়। সকলো পাহৰি যায়। তোমালোকক কয় জ্ঞান বহুত ভাল, আমি আকৌ আহিম। কিন্তু মোহৰ ৰচি চিঙি শেষ হৈ নাযায়। মোহজীত ৰজাৰ কাহিনী কিমান ভাল। মোহজীত ৰজা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। কিন্তু মানুহে বুজিয়েই নাপায়। আঁচৰিত। ৰাৱণ ৰাজ্যত জখলাৰ পৰা নামি একেবাৰে বাগৰি যায় (অধপতন হৈ যায়)। লৰা ছোৱালীৰ খেল নহয় জানো। ওপৰলৈ গৈ আকৌ তললৈ সৰি পৰে। তোমালোকৰো খেল বহুত সহজ। পিতাই কয় ভাল দৰে ধাৰণা কৰা। কোনো লেতেৰা কাম নকৰিবা।

পিতাই কয় মই সৎ চিৎ আনন্দ স্বৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। এতিয়া জ্ঞানৰ সাগৰ ওপৰত বহি থাকিব নে? নিশ্চয় কেতিয়াবা আহি জ্ঞান দিছিল। জ্ঞান কি বস্তু, এইটো কোনোৱেই নাজানে। এতিয়া পিতাই কয় মই তোমালোকক পঢ়াবলৈ আহিছো তেন্তে সদায় পঢ়িব লাগে। এদিনো পঢ়া খতি কৰিব নালাগে। কিবা নহয় কিবা যুক্তি ভাল পোৱা যাব। মূৰুলী নপঢ়িলে যুক্তি নিশ্চয় হেৰাই যাব। যথেষ্ট যুক্তি আছে। এইটোও তোমালোকে বুজাব লাগে যে তোমালোক ভাৰতবাসী আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। এতিয়া কিমান বেছি ধৰ্ম আছে। আকৌ বুৰঞ্জী নিশ্চয় পুনৰাবৃতি হ'ব। এইয়া বগোৱা আৰু নামি অহা জখলা। যেনেকৈ জিল্লক আদেশ দিয়া হয়-জখলা বগোৱা আৰু নামা। তোমালোক জিল্ল হোৱা নহয় জানো। ৪৪ৰ জখলাত উঠা আকৌ নামি আহা। কিমান বহুত মানুহ। প্ৰত্যেকেই কিমান পাট বজাবলগীয়া (ভাও কৰিব) হয়। সন্তানসকল আঁচৰিত হ'ব লাগে। তোমালোকে বেহৃদৰ নাটকৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় পালা। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক এতিয়া তোমালোকেহে জানা। কোনো মানুহে জানিব নোৱাৰে। সত্যযুগত কাৰোৱেই মুখৰ পৰা একোৱেই বেয়া কথা নোলায়। ইয়াততো ইজনে সিজনক গালি দি থাকে। এইয়া হৈছে বিষয় বৈতৰণী নদী, ৰৌৰৱ নৰক। সকলো মানুহে ৰৌৰৱ নৰকত পৰি আছে। ইয়াত যেনেকুৱা ৰজা- ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা। তোমালোকৰ বিজয় হ'ব অন্তত, যেতিয়া বুজিব আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কোনে কৰিলে? এইটোৱে হ'ল প্ৰথম নম্বৰৰ মুখ্য কথা, যিটো কোনো নাজানে।

পিতাই কয় মইতো হওঁৱেই গৰিব নিবাসী। এইটো অন্তিম সময়ত বুজিব, যেতিয়া অতি পলম হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে তৃতীয় নেত্ৰ (চক্ষু) পাইছা। মিঠা ঘৰ আৰু মিঠা ৰাজত্ব বুদ্ধিৰ স্মৃতিত আছে। পিতাই কয় এতিয়া শান্তিধাম-সুখধামলৈ যাব লাগে। তোমালোকে যি ভাও কৰিলা এতিয়া বুদ্ধিত আহিছে নহয় জানো। বাকী সকলো মৰি আছে, তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে। ব্ৰাহ্মণেই থিয় হৈ যাব। ব্ৰাহ্মণেই সেই দেৱতা হব। এইয়া এক ধৰ্ম স্থাপনা হৈ আছে। আন ধৰ্মবোৰ কেনেকৈ স্থাপনা হয়, এইটোও বুদ্ধিত আছে। বুজাওঁতা এজনেই পিতা। এনেকুৱা পিতাক প্ৰত্যেক মুহূৰ্ততে স্মৰণ কৰিব লাগে। যদিও ব্যৱসায় (উপাৰ্জন) আদি কৰা মাত্ৰ পৱিত্ৰ হোৱা। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম পৱিত্ৰ আছিল। এতিয়া পুনৰ পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। ঘূৰোতে-ফুৰোতে মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাব। শক্তি তেতিয়া আহিব যেতিয়া সতোপ্ৰধান হ'বা। স্মৰণৰ যাত্ৰা অবিহনে তোমালোকে উচ্চতকৈ উচ্চ পদ কেতিয়াও পাব নোৱাৰা। যেতিয়া সতোপ্ৰধান (অৱস্থা) গৈ পাবাগৈ তেতিয়াহে পাপ কাটিব। এইয়া হৈছে যোগ অগ্নি-এই আখৰ গীতাৰ। যোগ-যোগ বুলি কৈ মাথা মাৰে। বিদেশৰ পৰাও ফঁচাই লৈ আহে-যোগ শিকাবৰ কাৰণে। এতিয়া যেতিয়া তোমালোকৰ কথা কোনোবাই বুজিব। পৰমাত্মা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ আত্মা এজনেই। তেওঁৱেই আহি সকলোকে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলে। এদিন বাতৰি কাকতত দিওঁতাই এনেকুৱা-এনেকুৱা কথা ছপা কৰিব। এইয়া যথায়থ (সঁচাকৈয়ে)। ৰাজযোগ এক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে অন্য কোনো শিকাব নোৱাৰে। এনেকুৱা কথা ডাঙৰ-ডাঙৰ আখৰেৰে দিব লাগে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ পুনৰাই লগপোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সু-প্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) সূৰ্য্যবেংশী ৰাজধানীৰ পুৰস্কাৰ ল'বৰ কাৰণে বাপদাদাৰ আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। সেৱা কৰি দেখুৱাব লাগে। মোহৰ জৰী চিঙি দিব লাগে।

(2) জ্ঞান সাগৰ বিদেহী পিতা স্বয়ং পঢ়াবলৈ আহিছে সেই কাৰণে নিতৌ পঢ়িব লাগে। এদিনো পঢ়া খতি কৰিব নালাগে। পিতাৰ সমান বিদেহী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰেষ্ঠবৃত্তিৰ ব্ৰতধাৰণকৰিসঁচাশিৱৰাত্ৰিপালনকৰোঁতা বিশ্বপৰিৱৰ্তকহোৱা
ভক্ত লোকসকলেতো স্থূল সামগ্ৰীৰ ব্ৰত ৰাখে কিন্তু তোমালোকে নিজৰ দুৰ্বল মনোবৃত্তিবোৰক চিৰকাললৈ
সমাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে ব্ৰত লোৱা কিয়নো যিকোনো ভাল বা বেয়া কথা প্ৰথমে বৃত্তিত ধাৰণ হয় তাৰ
পিছত বাণী আৰু কৰ্মত আহে। তোমালোকৰ শুভ বৃত্তিৰ দ্বাৰা যি শ্ৰেষ্ঠ বাণী আৰু কৰ্ম হয় তাৰ দ্বাৰাই বিশ্ব
পৰিৱৰ্তনৰ মহান কাৰ্য্য সম্পন্ন হয়। এই শ্ৰেষ্ঠ বৃত্তিৰ ব্ৰত ধাৰণা কৰাতোৱে হৈছে শিৱ ৰাত্ৰি পালন কৰা।

স্লোগান: আনন্দস্বৰূপতেওঁহঁতৰ অস্তৰত সদায় আনন্দৰ সূৰ্য উদয় হৈ থাকে।

!! ওঁ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য

1) "নয়নহীন অৰ্থাৎ জ্ঞান নেত্ৰহীনক ৰাস্তা দেখুৱাওঁতা পৰমাত্মা"

নয়নহীনক পথ দেখুওৱা প্ৰভু..... এতিয়া এয়া যি মনুষ্যই গীত গায় থাকে নয়নহীনক পথ দেখুওৱা, তেন্তে নিশ্চয় ৰাস্তা দেখুওৱাতো এজনেই পৰমাত্মা হয়, সেই কাৰণেতো পৰমাত্মাক আহ্বান কৰে আৰু যি সময়ত কয় হে প্ৰভু ৰাস্তা দেখুওৱা তেন্তে নিশ্চয়ই মনুষ্যক ৰাস্তা দেখুৱাবৰ কাৰণে পৰমাত্মাই নিজে নিৰাকাৰ ৰূপৰ পৰা সাকাৰ ৰূপত অৱশ্যেই আহিব লাগিব, তেতিয়াহে স্থূলত ৰাস্তা দেখুৱাব, অহাৰ অবিহনে ৰাস্তাতো দেখুৱাব নোৱাৰে। এতিয়া মনুষ্যই যি মূৰ্ছিত হৈ পৰি আছে, সেই মূৰ্ছিত হৈ থকা সকলক ৰাস্তা লাগে সেই কাৰণে পৰমাত্মাক কয় নয়নহীনক ৰাস্তা দেখুওৱা প্ৰভু.....ইয়াকেই পুনৰ নাঁৱৰীয়া বুলিও কয়, যিয়ে সিপাৰ লৈ অথবা এই 5 তত্বৰ গঠিত যি সৃষ্টি আছে ইয়াৰ পৰা পাৰ কৰি সিপাৰ অৰ্থাৎ 5 তত্বৰ পৰাও পাৰ ষষ্ঠ তত্ব অথও জ্যোতি মহাতত্ব আছে তালৈ লৈ যাব। গতিকে পৰমাত্মাও সেই পাৰৰ পৰা এই পাৰলৈ আহক তেতিয়াহে লৈ যাব। গতিকে পৰমাত্মাকো নিজৰ ধামৰ পৰা আহিব লগীয়া হয়, সেই কাৰণেতো পৰমাত্মাক নাঁৱৰীয়া বুলি কয়। তেওঁ আমাক নাওঁক (আত্মা ৰূপী নাওঁ ক) পাৰ লৈ যায়। এতিয়া যিয়ে পৰমাত্মাৰ লগত যোগ ৰাখে তেওঁকহে লৈ যাব। বাকী যি বাচি থাকি যাব তেওঁলোকে ধৰ্ম ৰজাৰ দণ্ড খায় পিছতহে মুক্তি পাব।

2) "কাঁইট অৰ্থাৎ দুখৰ সৃষ্টিৰ পৰা ফুলৰ ছাঁলৈ অৰ্থাৎ সুখৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যাওঁতা হৈছে পৰমাত্মা"

কাঁইটৰ সৃষ্টিৰ পৰা লৈ যোৱা ফুলৰ ছাঁলৈ, এতিয়া এই আমন্ত্ৰণ মাথো পৰমাত্মাৰ কাৰণে কৰিছে। যেতিয়া মনুষ্যই অতি দুখী হয় তেতিয়া পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে, পৰমাত্মা এই কাঁইটৰ সৃষ্টিৰ পৰা ফুলৰ ছাঁলৈ লৈ যোৱা, ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে নিশ্চয় সেয়াও কোনো এখন সৃষ্টি। এতিয়া এয়াতো সকলো মনুষ্যই জানে যে এতিয়াৰ যি সংসাৰ সেয়া কাঁইটেৰে ভৰি পৰি আছে। যিটো কাৰণে মনুষ্যই দুখ আৰু অশান্তি প্ৰাপ্ত কৰি আছে আৰু স্মৰণ পুনৰ ফুলৰ সৃষ্টি খনক কৰে। তেন্তে নিশ্চয় সেয়াও কোনোবা সৃষ্টি হ'ব যি সৃষ্টিৰ সংস্কাৰ আত্মাত নিহিত হৈ আছে। এতিয়া এইটোতো আমি জানো যে দুখ অশান্তি এই সকলোবোৰ কৰ্ম বন্ধনৰ হিচাপ-কিতাপ হয়। ৰজাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰজা লৈকে প্ৰতি মনুষ্য মাত্ৰেই এই হিচাপত পুৰা সাঙুৰ খায় আছে এই কাৰণে পৰমাত্মাই নিজেই কয় যে এতিয়া সংসাৰ খন হ'ল কলি যুগৰ, গতিকে সেই সমস্ত কৰ্মবন্ধনৰ আছেই আৰু আগৰ সংস্কাৰ সত্য যুগৰ আহিল যাক ফুলৰ সৃষ্টি বুলি কোৱা যায় এতিয়া সেইয়া হ'ল কৰ্মবন্ধনৰ পৰা ৰহিত জীৱন মুক্ত দেৱী- দেৱতাৰ ৰাজ্য, যি এতিয়া নাই। এতিয়া এইটো যাক আমি জীৱন মুক্ত বুলি কওঁ, তাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আমি কোনো দেহৰ পৰা মুক্ত আছিলোঁ, তেওঁলোকৰ কোনো দেহৰ বোধ নাছিল, কিন্তু তেওঁ লোকে দেহত থাকিও দুখ প্ৰাপ্ত কৰা নাছিল, অৰ্থাৎ তাত একোৱেই কৰ্মবন্ধনৰ মামলা নাই। তেওঁলোকে জীৱন লয়, জীৱন এৰি আদি মধ্য অন্ত সুখৰ প্ৰাপ্তি কৰিছিল। গতিকে জীৱনমুক্তিৰ অৰ্থ হ'ল জীৱনত থাকিও কৰ্মাতীত, এতিয়া এই গোটেই সৃষ্টি 5 বিকাৰত পুৰা সাঙুৰ খায় আছে, মানি লোৱা যে 5 বিকাৰৰ পূৰ্ণ বাস আছে, কিন্তু মনুষ্যৰ ইমান শক্তি নাই যে এই 5 ভূতৰ ওপৰত জয়ী হ'ব পাৰিব, সেই কাৰণে পৰমাত্মাই স্বয়ং আহি আমাক এই ভুৱত পৰা মুক্ত কৰাই ভৱিষ্যতৰ প্ৰালন্ধ দেৱী দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত

କ୍ଷାୟ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି!!